

Joan Manuel

EL NOI S'HA FET GRAN. • «El noi del Poble Sec» compleix seixanta anys. Estrena disc, «Serrat sinfónico», en prepara un altre en català i escriu unes memòries per als néts, que no pensa publicar

XEVI PLANAS
 ● Joan Manuel Serrat acaba de publicar un compacte, *Serrat sinfónico*, i ja pensa en la seva següent producció, que serà en català. Fa gairebé quinze anys que no edita cap disc amb cançons pròpies en la llengua en la qual es va donar a conèixer com a artista el 1965, l'any en què es va incorporar a Els Setze Jutges com a tretzè integrant d'aquest col·lectiu pioner de la Nova Cançó. Després d'enregistrar *Serrat sinfónico* amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OCB), ara té ganes de gravar el pròxim disc en clau acústica, amb la participació de només dos músics: el retrobat pianista Ricard Miralles, autor dels arranjaments de moltes de les cançons més apreciades dels primers anys de la carrera de l'autor de *La tieta*, i el contrabaixista Víctor Merlo. De moment, prepara per al 2004 una llarga gira per l'Amèrica Llatina, on és extraordinàriament popular i on presentarà *Serrat sinfónico*, una revisió simfònica de setze de les composicions més estimades del seu repertori. Com en els concerts del 3 i el 4 de desembre al Palau Sant Jordi de Barcelona, l'acompanyaran a l'escenari més de vuitanta músics, sota la direcció de Joan Albert Amargós. Encara jovial i vitalista, Joan Manuel Serrat continua sentint-se al·ludit quan li diuen *el noi del Poble Sec*, tot i que compleix seixanta anys el 27 de desembre. Els seus

fills l'obligaran a celebrar aquest aniversari, encara que a ell no li agraden les commemoracions. L'emociona atendre els desigs de la seva família, per a la qual des de fa uns sis anys escriu unes memòries que no té intenció de publicar.

—Compleix seixanta anys el 27 de desembre. Encara se sent *el noi del Poble Sec*?

—«Arrossego aquest nom amb la meva persona. No hi puc fer res. És agradable, perquè la gent que em crida per aquest nom em manifesta un afecte molt gran. És com si a algú que va ser un futbolista popular, als seixanta anys encara li diuen *el Pibe...*»

—Va passar la seva infantesa al carrer del Poeta Cabanyes, al barri del Poble Sec, a Barcelona. Aquest carrer de la seva infantesa, que vostè evoca a la cançó *El meu carrer*, ja és irreconeixible?

—«*El meu carrer* ja és una cançó plena d'enyorança. Parla d'un carrer que se m'ha escapat de les mans. El temps ens ha anat separant i en aquest moment la distància és abismal. Les botigues que hi havia al carrer ja no hi són. La gent que hi vivia ja no hi és. Per les festes de Nadal, ens trobem cada any uns amics del carrer que ja tenim al voltant de seixanta anys. Ens expliquem les mateixes bestieses de tota la vida i provem de ressuscitar el cadàver dels temps feliços. Mentre passem aquella estona junts, el ressuscitem. Sabem que els morts no tornen a

el Serrat

Joan Manuel Serrat confessa que Quevedo és el seu poeta preferit. També li agraden d'una manera especial Vinyoli, Martí i Pol, i Fonollosa. Comenta que la poesia el commou molt més que la novel·la.

/ TALLER 83

viure, però aconseguim que sigui viva una altra vegada la relació que ens va fer còmplices en aquell temps llunyà de la infantesa. Ara ja només tres de nosaltres continuen vivint en aquest carrer: el Manel, l'Aquilino i el Manolo. Els altres ja no hi vivim, encara que hi continuem anant. Jo encara hi vaig molt sovint, perquè a la casa on jo vivia ara hi viu el meu oncle Antònio. El visito sovint. Però aquest carrer ja no és l'espai natural de la meua infantesa. Ja no ho era quan vaig escriure la

cançó *El meu carrer*, que és un plany, un cant a les pèrdues. Veig que la meua infantesa està soterrada sota el progrés. Però també veig que gràcies al progrés la gent del meu carrer es mou en un espai més habitable, sobretot per la part de la muntanya. Ara al carrer hi ha més confort que no pas quan jo era petit... A part d'això, estic content d'haver crescut en un carrer amb nom de poeta, sobretot tenint en compte que quan jo era petit hi havia molts carrers

amb noms de personatges sinistres. Per cert, vaig anar a viure al carrer del Poeta Cabanyes quan tenia dues setmanes. Els primers quinze dies de la meua vida els vaig passar al Guinardó. De fet, vaig néixer a la clínica L'Aliança del Guinardó.»

—Enyor la infantesa?

—«La infantesa sempre és un temps feliç. És el temps de la felicitat. Qui recorda la seva infantesa com un temps dolorós, deu sentir-se molt malament. És terrible... Mai la persona no té tantes possibilitats de ser feliç com quan és infant. Si una persona no ha estat feliç durant la infantesa,

el seu projecte de vida queda seriosament afectat... La infantesa és el territori en el qual construïm els fonaments de la nostra vida i el nostre aprenentatge, a través del nostre àmbit familiar, els nostres mestres, els nostres veïns, el nostre carrer... En la infantesa ens comencem a situar per poder anar penjant coses a l'arbre de la vida.»

—Els seus néts no hauran estat uns infants tan feliços com l'infant que vostè va ser?

—«Els meus fills han crescut feliços i sans. Han tingut la possibilitat de disposar de més mitjans al seu abast que no pas els que jo vaig tenir. Però això no significa res. Per valorar les coses, no és indispensable haver-les passat putes. Tampoc no és necessari viure angoixat per escriure una bona cançó. L'important és viure cada situació amb els ulls i les orelles ben oberts. Cal tenir curiositat i ser sensible al que passa. Una vida plàcida des del punt de vista econòmic et pot ajudar a ser feliç, però la felicitat depèn en realitat d'altres coses. La meua, la dels meus fills, la dels meus néts i la de tothom.»

—Quan vostè era petit, li deien *el Cani*. De què ve aquest nom?

—«De Juanito. Tots teníem un motiu o un altre.»

—Com era de petit?

—«Era el que ara seria catalogat com un nen hiperactiu. Era molt creatiu: m'inventava jocs. Era poc treballador a l'escola. Viu més aviat pendent del carrer i d'escapar-me cap a la muntanya. Quan vaig ser conscient de la situació de casa meua, de l'esforç dels meus pares per tirar endavant, em vaig posar immediatament al servei de les nostres necessitats. Vaig continuar sent un nen, però alhora vaig assumir les responsabilitats que calia. Aquells anys no van ser fàcils. Em van arrencar una mica prematurament de casa quan vaig anar a

estudiar a la Universitat Laboral de Tarragona. Va ser dur. Però hauria pogut ser pitjor. Tinc amics que als tretze anys havien de treballar per mantenir la família. Jo almenys encara vaig poder estudiar. De tota manera, l'experiència de Tarragona va ser difícil de passar. Rebiem una educació feixista i militar. Ens feien despertar a quarts de set del matí, ens feien anar de marxa fins a la plaça d'armes, ens feien cantar *Cara al sol* i ens feien alçar la bandera. Quan vaig arribar a la mili, vaig tenir l'avantatge que ja l'havia feta... Malgrat tot, no recordo l'etapa de Tarragona com una època dolenta. Menjava uns entrepans d'escopinyes boníssims...»

—La llegenda diu que quan vostè va decidir dedicar-se professionalment a la cançó, el país definitivament va guanyar un cantant i va perdre un sexador de polls...

—«Quan estudiava el peritatge agrícola, em presentava a totes les convocatòries de beques. La meva situació econòmica no em permetia deixar passar cap oportunitat d'aquestes. Vaig veure que anunciaven tres beques de 250.000 pessetes per a un curs de sexatge de polls i m'hi vaig apuntar. El 1963, 250.000 pessetes eren molts diners. Vaig pensar: Això és bo, nano! Em vaig passar l'estiu sexant polls. No vaig veure ni un duro, perquè els diners se'ls devien quedar els japonesos. Els japonesos en saben molt, d'aquestes coses. Jo feia el que podia. Em tocava separar els mascles de les femelles. Els mascles són inútils per a les races ponedores. Es passen un mes i mig menjant, i no serveixen per a res. El millor que es pot fer és matar-los.

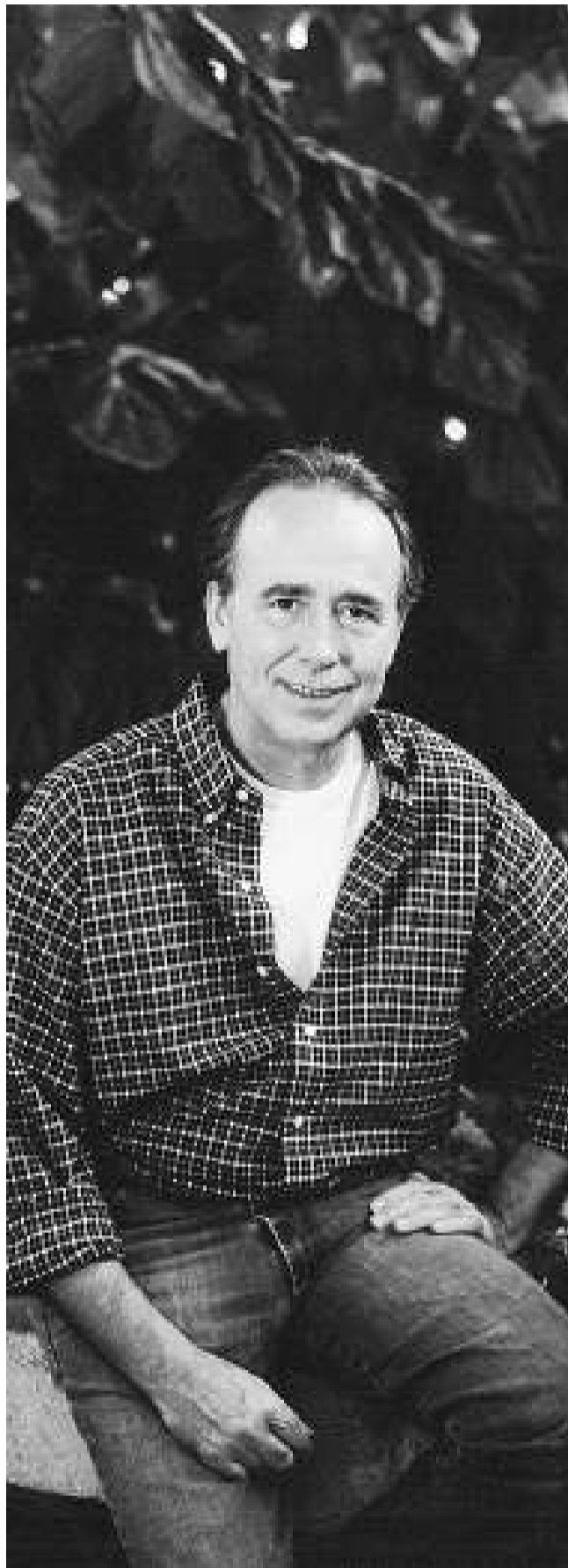
Els havia d'anar mirant el cul per distingir el seu sexe del de les femelles, a partir de les diferències que trobava dins les seves cavitats anals. Podia arribar a tenir un noranta-sis per cent d'encert en la tria. Però no era prou al costat del noranta-nou amb vuit dels japonesos. Podia sexar sis-cents polls a l'hora. Els japonesos arribaven a sexar-ne mil quatre-cents... Al començament de la meua carrera de cantant, vaig anar compatibilitzant com vaig poder els cursos amb els recitals. El 1967, dos anys després del meu debut artístic, vaig decidir dedicar-me professionalment a la cançó.»

—Va entrar a la Nova Cançó com a tretzè membre d'Els Setze Jutges. Què va representar per a vostè aquell col·lectiu?

—«Els Setze Jutges era un grup molt heterogeni. Reunia gent d'àmbits ben diferents: estudiants, professors, crítics de cinema, psiquiatres, escriptors i algú no catalogable, com en Quico Pi de la Serra, que era un estudiant que no estudiava. Teníem orígens molt diversos. Jo era l'únic xarnego de la colla. Conservo uns records magnífics d'aquells anys. Érem molt joves i teníem molta il·lusió. Vam rebre molt d'afecte del públic. Aquesta escalfor ens va donar la calma i la confiança necessàries per anar aprenent l'ofici a través dels nostres companys més experts.»

—Quan vostè va anunciar que cantaria també en castellà es va produir un cisma. Com recorda aquell episodi?

—«Tot s'ha d'analitzar en el seu context. Llavors es va crear un ambient de crispació que ja s'havia creat quan la Núria Feliu havia gravat en castellà i que es va

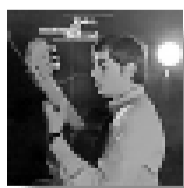
Joan Manuel Serrat prepara un disc en català. / TALLER 83

repetir quan La Trinca també ho va fer. Les posicions es van radicalitzar i tot allò va ser una mena de prova de foc. Però no va succeir absolutament res que modifiqués l'evolució de la cançó del país. Totes les possibles crisis que hagi patit la cançó en català per un factor o un altre no són res comparades amb el fort cop que va rebre amb l'arribada del govern de CiU a la Generalitat de Catalunya. La cançó en català havia disposat fins llavors no tan sols del suport dels sectors més combatius, sinó també de la burgesia. Quan CiU va entrar a governar la Generalitat i va veure complerts els seus objectius, va condemnar la cançó. La va convertir en una qüestió arqueològica i la va abandonar sense cap tipus de vergonya.»

—Hi ha pocs artistes que a l'Amèrica Llatina siguin tan populars com vostè. A què atribueix l'estima especial que té per vostè el públic d'aquella àrea?

—«Les meves primeres gires per l'Amèrica Llatina van ser en una època en què aquest territori vivia completament convulsionat d'una punta a l'altra, amb la matança de la Plaza de las Tres Culturas a Mèxic, les vagues a l'Argentina, la irrupció de diferents moviments de guerrillers... De seguida em vaig implicar en aquestes lluites i em vaig integrar en la seva cultura. La gent de l'Amèrica Llatina mai no m'ha tractat com un foraster. Per això quan sóc allà em sento com a casa. Tinc molts amics perduts i he deixat una part important de la meua vida en algunes experiències en aquelles terres. Però em considero molt reconfortat amb l'amistat d'aquella gent. Em sento profun-

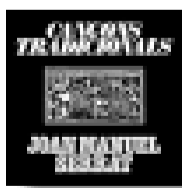
DISCOGRAFIA

ARA QUE TINC VINT ANYS

(Edigsa, 1967)

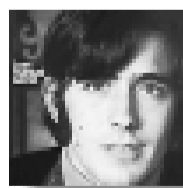
La tieta, Me'n vaig a peu i més joies del fresc primer Serrat.

CANÇONS TRADICIONALS

(Edigsa, 1968)

Sòbria i preciosa revisió de temes del cançoner popular.

COM HO FA EL VENT

(Edigsa, 1969)

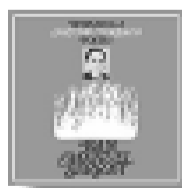
De mica en mica, Cançó de matinada i més obres d'art.

LA PALOMA

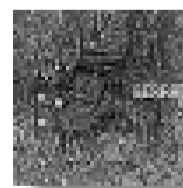
(Zafiro, 1969)

Debut en castellà amb *Tu nombre me sabe a yerba* i altres cançons amb força.

DEDICADO A ANTONIO MACHADO, POETA

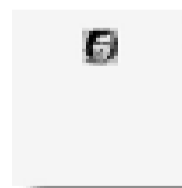
Brillant aproximació al món de Machado.

SERRAT/4

(Edigsa, 1970)

El ventall s'amplia de la nostàlgia d'*El meu carrer* a la ironia de *Conillet de vellut*.

MI NIÑEZ

(Zafiro, 1970)

Una col·lecció de cants a la vida quotidiana: *Fiesta, Muchacha típica...*

MEDITERRÁNEO

(Zafiro, 1971)

Un dels millors discos de Serrat, gravat en un moment dolç.

dament lligat a l'Amèrica Llatina.»

—Fins i tot diversos caps d'estat demanen entrevistar-se amb vostè... També va aconseguir que uns segrestadors alliberessin un nen que van raptar...

—«Devia ser el 1991 o el 1992. Van raptar un nen d'un barri molt humil de Viña del Mar. Durant un recital en aquesta ciutat de Xile, vaig esbrincar els segrestadors i vaig demanar que l'alliberessin. Me'n vaig anar del concert pensant que no hi havia res a fer. A les cinc de la matinada, em va despertar la policia. Em vaig preguntar per un moment per quina causa em devia voler arrestar. Resulta que els segrestadors havien deixat anar el nen... Des de llavors, sempre que actuo a Viña del Mar la gent d'aquell barri em ve a rebre a l'aeroport... Pel que fa als caps d'estat, és veritat que n'hi ha hagut alguns que m'han demanat d'entrevistar-se amb mi. També n'hi ha que són amics meus. Amb Ricardo Lagos, que avui és el president de Xile, som amics des que ell militava en la clandestinitat. Tabaré Vázquez, que serà el nou president de l'Uruguai, és un oncòleg amic meu des de fa trenta anys. És una de les millors persones que he conegut a la vida. No tinc cap culpa que alguns dels meus amics es dediquin a dur els seus països cap a la llibertat...»

—Quina de les moltes personalitats que ha conegut l'ha impactat més?

—«N'he conegut moltes i m'han tractat molt bé: Pau Casals, Pablo Neruda... Luis Buñuel era un individu extraordinari. Era un sord selectiu, probablement com molts sords. Sordejava quan

Serrat se sent afortunat d'haver conegut Casals, Neruda, Buñuel i altres mites. / TALLER 83

•
El govern de CiU a la Generalitat de Catalunya va condemnar la cançó en català més que cap altra crisi. La va convertir en una qüestió arqueològica i la va abandonar sense cap tipus de vergonya

•
L'èxit humà és aconseguir estimar i que t'estimin. L'èxit d'algú es mesura per l'estimació que genera

•
Em ve terror si penso en la retirada. Si la mort no em sorprèn treballant, que seria un destí bonic, un dia deixaré de pujar a l'escenari. Però mai no deixaré de ser artista. Sempre viure pendent de què passa al món de l'art. No pots deixar de sentir-te el que ets. Un dia deixaré de fer el que faig. Però mai no podré deixar de ser el que sóc

volia. El vaig tractar en uns dinars en què també hi havia Juan Rulfo, Max Aub, etc. Sempre agrairé a la meua feina l'oportunitat que m'ha donat d'anar pel món coneixent gent interessant. El contacte amb aquestes persones meravelloses m'ha servit per entendre millor la humanitat. Tots ens assemblem més del que ens volen fer creure.»

—Ha viscut moments bons, però també li ha tocat viure'n de dolents. Algunes vegades evoca com en un mal moment el va motivar sentir sense voler una orquestra de festa major tocant una cançó seva...

—«Devia ser el 1972 o el 1973. Estava malament i anava en cotxe de Girona cap al Baix Empordà. Sortint de la Bisbal, em vaig aturar a Vulpellac. Hi havia un envelat en què una orquestra anava tocant cançons clàssiques. En un moment determinat, potser entre *Per tu ploro* i *La santa espina*, va interpretar *Paraules d'amor*. Aquell dia em vaig adonar que hi havia una cançó meua que ja formava part del patrimoni musical del poble, del sentiment col·lectiu. Vaig descobrir que allò era l'èxit artístic. No importava qui era l'autor d'aquella cançó, sinó el fet que la gent se l'havia fet seva, que havia deixat de ser meua. Hi ha poca gent que sàpiga qui és l'autor de *La santa espina*. Encara n'hi ha menys que sàpiga qui és l'autor de *Per tu ploro*. Però tothom coneix aquestes peces i les canta. Això és l'èxit artístic. L'èxit humà és, simplement, estimar i que t'estimin. L'èxit d'algú es mesura per l'estimació que genera...»

—Ha viscut alguna altra situació semblant a la de Vulpe-

MIGUEL HERNÁNDEZ
(Zafiro, 1972)
Una immersió en el coratge de l'autor de *Para la libertad*.

PER AL MEU AMIC
(Edigsa, 1973)
Helena, Pare i més peces de referència, arranjades d'una manera potent.

CANCIÓN INFANTIL
(Zafiro, 1974)
Connecta, amb *Romance de Curro* i *el Palmo*, amb la tradició de la *copla*.

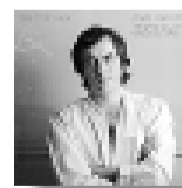
...PARA PIEL DE MANZANA
(Ariola, 1975)
Un cant tendre a la vida de barri i a les classes populars.

RES NO ÉS MESQUÍ
(Edigsa, 1977)
De retorn de l'exili, Serrat canta la passió de Joan Salvat-Papasseit.

1978
(Ariola, 1978)
Cròniques de transició per a un dels discos més oblidats de Serrat.

TAL COM RAJA
(Ariola, 1980)
Inclou cançons magnífiques sobre poemes de Carner, Foix, i Palau i Fabre.

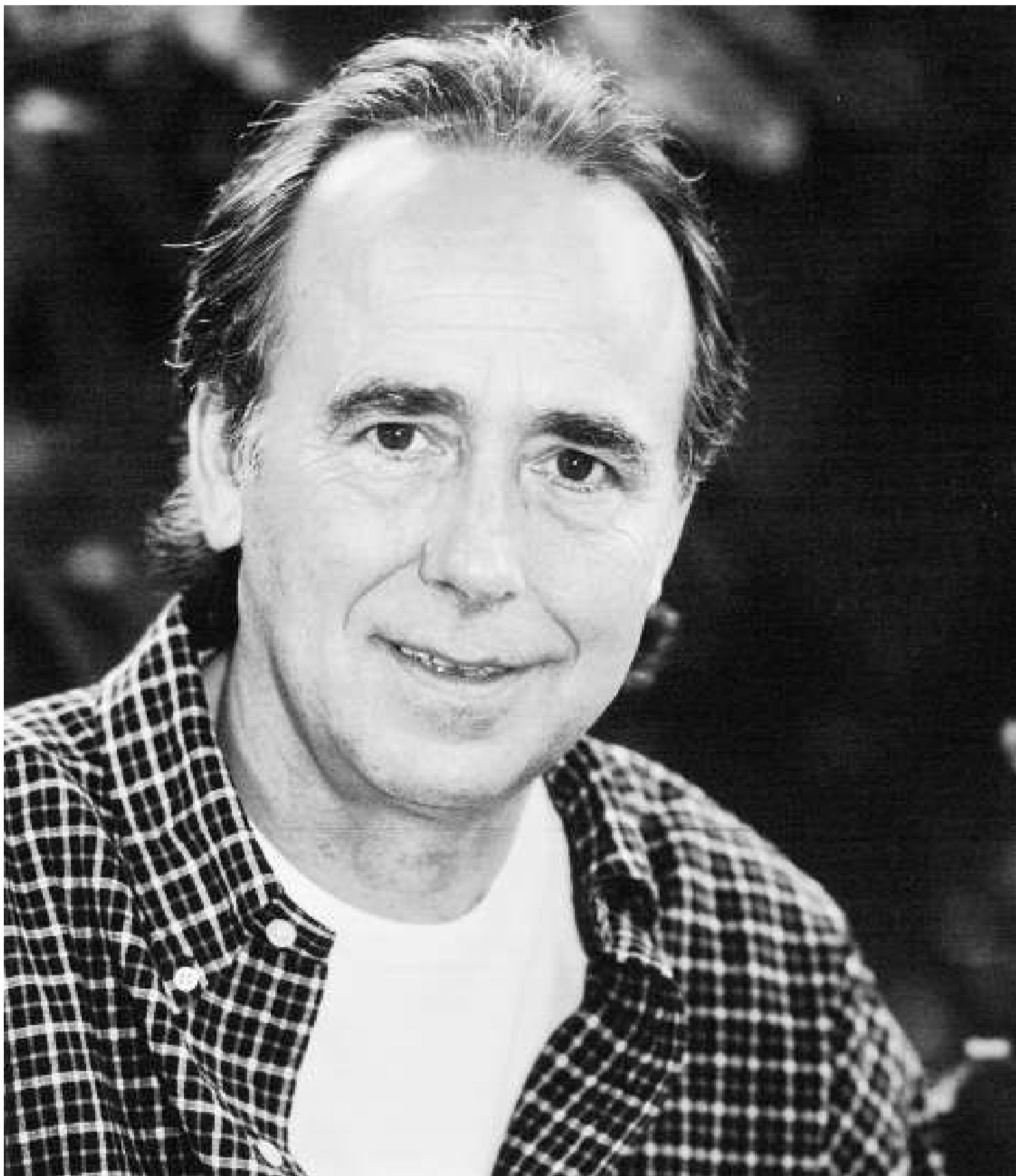
EN TRÁNSITO
(Ariola, 1981)
Un bon exemple de la vitalitat que encomana Serrat amb el seu art.

llac?

—«Potser només una altra vegada. Va ser una matinada del Divendres Sant a Sevilla. Se'm va posar la pell de gallina en veure com els gitanos del Cachorro cantaven *La saeta*. A part d'aquestes dues ocasions, he viscut altres moments intensos en gairebé quaranta anys d'ofici. Però ha estat per altres raons. Mai no se m'esborrarà de la memòria el recital a la Plaza de Dos Congresos de Buenos Aires en què més de 200.000 persones van aguantar estoicament la pluja i el fred. Són històries de fidelitats que commouen. T'impacten d'una manera semblant a com t'impacta l'experiència d'anar pel carrer i veure que algú se t'acosta, t'agafa la mà, et mira els ulls, riu i se'n va. No et diu res ni cal que t'ho digui. Amb els ulls ja t'ho ha dit tot. No és veritat que la popularitat sigui ingrata.»

—Vostè viu a Barcelona, però també ha tingut casa en altres indrets. No pensa a retirar-se a algun d'aquests llocs on ha passat llargues temporades?

—«He tingut o tinc casa a Camprodon, Begur, Cala d'Or, Mèxic, Nova York, Maó i Mercadal. També en tindrà al Priorat. Però sé que sóc de Barcelona. És el lloc al qual torno sempre. Em ve terror si penso en la retirada. Si la mort no em sorprèn treballant, que seria un destí bonic, un dia deixaré de pujar a l'escenari. Però mai no deixaré de ser artista. Sempre viuré pendent del que passa al món de l'art. Pots deixar de ser protagonista. Però no pots deixar de sentir-te el que ets. Un dia deixaré de fer el que faig. Però mai no deixaré de ser el que sóc. Només un acte definitiu de la na-

DISCOGRAFIA

CADA LOCO CON SU TEMA
(Ariola, 1983)
Una crida a l'optimisme i el respecte.

FA VINT ANYS QUE TINC VINT ANYS
(Ariola, 1984)
El reflex de les preocupacions de Serrat als 40 anys.

EN DIRECTO
(Ariola, 1984)
L'únic disc de Serrat gravat en directe en gairebé quaranta anys de carrera.

EL SUR TAMBIÉN EXISTE
(Ariola, 1985)
Record pels desheretats a través de Mario Benedetti.

SINCERAMENTE TEU
(Ariola, 1986)
Serrat en portuguès amb la complicitat de Veloso i d'altres.

BIENAVENTURADOS
(Ariola, 1987)
Històries de cinemes de barri per al comiat del tàndem Serrat-Miralles.

MATERIAL SENSIBLE
(Ariola, 1989)
Obra de maduresa i últim disc de Serrat amb cançons pròpies en català.

UTOPIA
(Ariola, 1992)
Una invitació compromesa a no renunciar als somnis.

tura aconseguirà que deixi de ser el que sóc.»

—**Li queden per realitzar encara molts projectes artístics?**

—«No em preocupa tenir o no molts projectes pendents. Acabo de publicar un disc amb una formació simfònica i ja penso en el següent. El gravaré amb només dos músics i serà en català. El que per a mi compta de debò és que mai no se m'acabin les ganes de fer coses. Al cap i a la fi, el que tingui pendent quedarà pendent. Només es valorarà el que hagi estat capaç d'acabar... Se m'escurcen els terminis i el temps avança molt ràpidament. Tinc tantes coses per fer que sé perfectament que la majoria no les podré fer. Només m'interessa fer tantes coses com pugui. Visc per tirar endavant el que em tempta. El que realment em faria sentir mort seria deixar de fer coses.»

—**Celebrarà el seixantè aniversari d'una manera especial?**

—«Els fills m'ho faran celebrar i se'm tiraran a sobre al llit al matí. No em fa por o angúnia complir seixanta anys. Estic encantat de tenir seixanta anys. El qui ha d'estar preocupat és el qui en té quaranta i està fotut. Jo em sento excepcionalment bé, tenint en compte l'edat. Malgrat tot això, les celebracions no m'agraden. Tampoc no m'agrada aquest impuls frenètic de regalar coses per Nadal. Amb tot el temps que hi ha hagut durant l'any per regalar coses...»

—**Ha tingut mai el desig d'escriure unes memòries o algun text autobiogràfic una mica extens, per explicar la seva vida als seus fills i els seus néts?**

—«Justament estic intentant recuperar la meva memòria per-

No m'agrada l'impuls frenètic de regalar coses per Nadal. Amb tot el temps que hi ha hagut durant l'any per regalar coses...

Tinc tantes coses per fer que sé que la majoria no les podré fer.

Només m'interessa fer tantes coses com pugui. Visc per tirar endavant el que em tempta. El que realment em faria sentir mort seria deixar de fer coses

Ara pretenc fixar els meus records en el disc dur de l'ordinador, que és més fiable que el disc dur de la memòria

Abans estava molt ocupat a viure. Viure és una cosa tremenda...

Pensava que tenia molt més temps per endavant. Quan descobreixes que no et queda tot el temps que volies, ja és massa tard...

sonal i la de la meva família a través d'uns textos. No els escric amb la idea de publicar-los, sinó amb la voluntat de deixar-los als meus fills. Vaig començar a redactar-los quan em vaig comprar el primer ordinador, uns cinc o sis anys enrere.»

—**Joan Oliver deia que la gent comença a escriure les memòries quan ja no li queda memòria...**

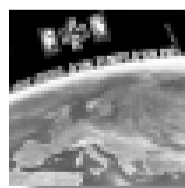
—«Ara pretenc fixar els meus records en el disc dur de l'ordinador, que és més fiable que el disc dur de la memòria. De vegades evoco la memòria pura, que és exacta, i de vegades evoco la memòria inventada. Procuo deixar per escrit als meus fills i als meus néts el meu testimoni de qui era el seu pare i el seu avi, de qui eren els seus avis i els seus besavis. Recullo les impressions d'infantesa del meu pare o els records que tenia la meva mare del seu poble. Són històries plenes d'amor i horror. Tant de bo aquests escrits ajudin algun dia els meus descendents a saber qui som, què ens passa, què hem fet i d'on venim. Deixo un simple testimoni expressat des del meu punt de vista, a través de l'exercici divertit de transmetre'l per mitjà del joc de les paraules.»

—**Ara li sap greu no haver començat abans a escriure aquestes memòries?**

—«Em sap molt de greu no haver-m'hi posat abans. Vaig badar. Abans estava molt ocupat a viure. Viure és una cosa tremenda... Pensava que tenia molt més temps per endavant per dedicar-me a escriure les meves vivències. Quan descobreixes que no et queda tot el temps que volies, ja és massa tard...»

NADIE ES PERFECTO
(Ariola, 1994)
Un altre testimoni per donar veu als silenciats.

BANDA SONORA D'UN TEMPS D'UN PAÍS. 1962-1975
(Ariola, 1996)
Relectura personal de la Nova Cançó.

EL GUSTO ES MÍO
(Ariola, 1996)
El disc de la gira compartida amb Ana Belén, Miguel Ríos i Víctor Manuel.

LILIANA
(Auvidis, 1997)
Serrat explica tres contes per introduir els infants en la música clàssica.

SOMBRAS DE LA CHINA
(Ariola, 1998)
Un altre exemple de l'artista madur i sentimental.

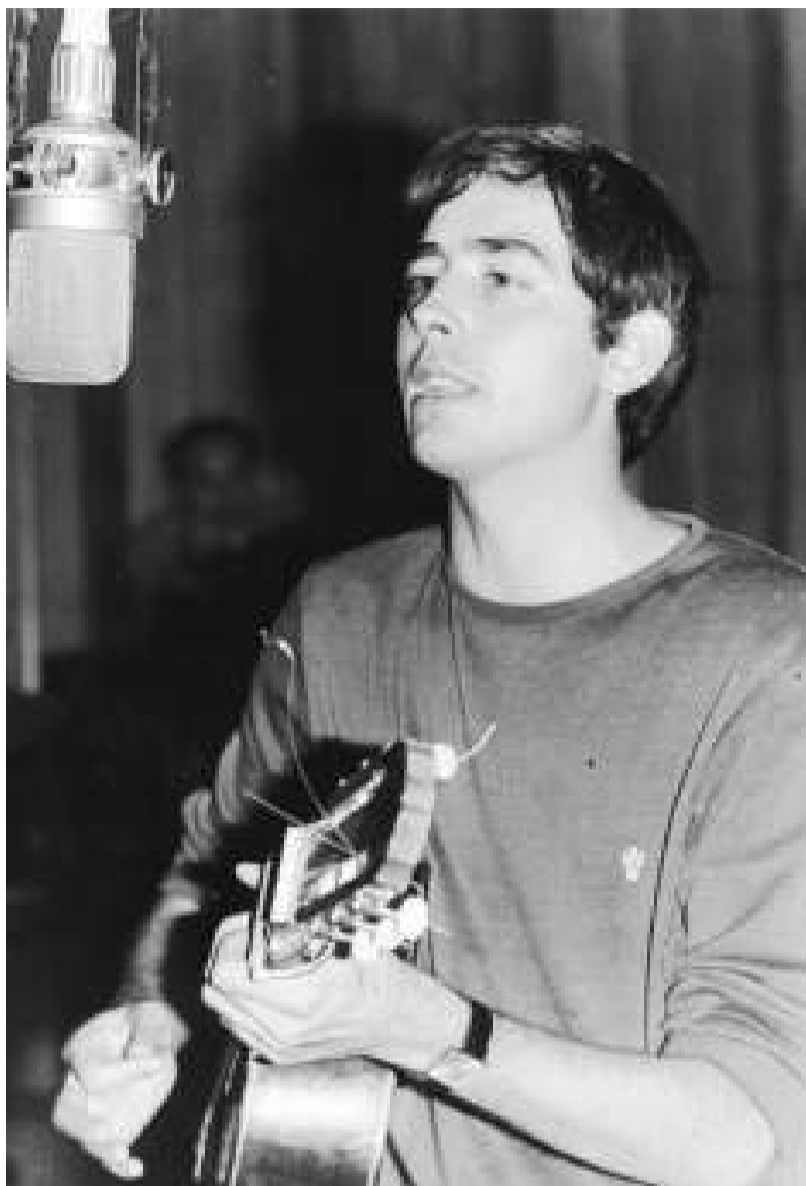
CANSIONES
(Ariola, 2000)
Aplec de versions de temes populars de l'Amèrica Llatina firmat amb Tarrés.

VERSOS EN LA BOCA
(Ariola, 2002)
El disc del retorn al concepte intimista dels arranjaments.

SERRAT SINFÓNICO
(Ariola, 2003)
Repàs d'algunes de les cançons més clàssiques de Serrat.

Ara que fa vint anys que diu que fa vint anys que té vint anys

X.P.
 ● Joan Manuel Serrat i Teresa va néixer el 27 de desembre del 1943 a Barcelona. El seu pare era un obrer anarquista català. La seva mare, una dona originària de Belchite, la població aragonesa on el 1937 es va produir una de les batalles més cruentes del segle XX a la península Ibèrica. Infant feliç en la tristesa de la postguerra, Serrat va créixer al barri del Poble Sec, entre el Paral·lel i Montjuïc.

Joan Manuel Serrat prepara una gira per Amèrica de presentació de «Serrat sinfónico», el disc en què revisa gairebé quaranta anys de carrera

Va estudiar el batxillerat laboral, el peritatge agrícola i ciències biològiques. Aficionat a la música, mentre feia el servei militar va muntar un conjunt amb tres companys. Junts tocaven dues guitarres, un contrabaix i una bateria. Com a cantant amb el seu nom, es va donar a conèixer al públic a través del programa *Radio-Scope*, que presentava Salvador Escamilla a Ràdio Barcelona.

Serrat es va incorporar el 1965

al col·lectiu de cantautors Els Setze Jutges, el nucli pioner d'una cançó moderna en català. Aquell mateix any va debutar en públic, en una actuació a Esplugues de Llobregat, i va publicar el seu primer disc, un senzill que recollia quatre composicions de gust encara adolescent: *Una guitarra*, *Ella em deixa*, *La mort de l'avi* i *El mocador*. Ben aviat es va convertir en el principal exponent de la Nova Cançó després de Raimon.

El primer èxit important de Serrat va arribar el 1967 amb la publicació d'un altre disc senzill en què hi havia dues peces que formen part de la memòria col·lectiva dels catalans: *Cançó de matinada* i *Paraules d'amor*. El disc es va situar al capdavant de les llistes de vendes a l'Estat espanyol. L'any següent va ser clau en la trajectòria de Serrat. El 1968 va ser l'any de la seva renúncia a cantar a Eurovisió en una llengua que

BIBLIOGRAFIA

SERRAT
 (Júcar, 1972)
 Manuel Vázquez Montalbán firma la primera aproximació a l'univers de Serrat.

TODO SERRAT
 (Abril, 1983)
 Suplement de la revista *Radiolandia 2000*, de Buenos Aires, preparat per Juan Carlos Novoa.

SERRAT. AQUÍ Y AHORA
 (El Juglar, 1984)
 Eduardo Cura evoca el compromís social de Serrat, en aquest volum editat a Buenos Aires.

VERSO A VERSO
 (Alta Fulla, 1985)
 Els textos de les cançons de Serrat. Amb pròlegs de Lluís Bonet Mojica i Antonio Gala.

SERRAT
 (Nou Art Thor, 1987)
 Primera biografia (molt breu) de Serrat en català. És obra de Jordi Sierra i Fabra.

JOAN MANUEL SERRAT
 (Edicomunicación, 1992)
 Joan Manuel Escrihueta és l'autor d'aquest llibre, el més ben documentat i interessant sobre Serrat.

SERRAT
 (La Màscara, 1992)
 Carles Gámez aporta grans fotos i una visió especialment lúcida del Serrat dels anys 60 i 70.

no fos el català i també el de l'anunci que gravaria en castellà, la llengua de la seva mare. Aquesta decisió de Serrat va originar un cisma en els impulsors de la cançó autòctona.

Entre les primeres produccions de Serrat en castellà destaquen dos discos dedicats de manera monogràfica a les obres de dos poetes d'un fort component polític: Antonio Machado i Miguel Hernández. El cantant va

adoptar una actitud obertament crítica amb el règim dictatorial en unes declaracions a Mèxic dos mesos abans de la mort de Franco. Aquest testimoni el va obligar a quedar-se exiliat uns mesos a l'Amèrica Llatina, on és extraordinàriament popular.

A partir de la dècada dels vuitanta, ha produït discos bàsicament en castellà. Especialment remarcable és *Banda sonora d'un temps d'un país*, la relectura que

va oferir el 1996 d'algunes de les cançons en català més estimades dels últims quaranta anys.

Ara Serrat compleix seixanta anys i ho celebra en l'estricta intimitat familiar. Coincidint amb aquest aniversari, sense cap intenció de commemorar res especial, el cantant llança *Serrat sinfónico*, un disc en què interpreta algunes de les cançons del seu repertori més adaptables a un tractament simfònic. Amb l'acompa-

A la pàgina anterior, dues imatges de Joan Manuel Serrat del començament dels anys setanta, amb el violoncel·lista Pau Casals i amb els veterans del Barça (entre els quals hi ha alguns jugadors de la cèlebre davantera que el cantant cita a la composició *Temps era temps*), i una de la meitat dels anys seixanta, a l'inici de la seva carrera artística. En aquesta pàgina, el cantant en dos recitals dels anys vuitanta i noranta. / ARXIU JOAN MANUEL SERRAT

nyament de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), revisa quinze composicions que constitueixen un resum de gairebé quaranta anys de carrera artística i hi afegeix *Fa vint anys que dic que fa vint anys que tinc vint anys*, una altra actualització d'*Ara que tinc vint anys*, un dels seus primers èxits. Una nova i llarga gira portarà Serrat a presentar *Serrat sinfónico* el 2004 arreu d'Amèrica.

JOAN MANUEL SERRAT. EL ÚLTIMO TROVADOR (Fondo Editorial, 1994) Estudi de Cristóbal Guerra de la poesia de Serrat. Editat a Caracas.

MEDITERRÁNEO Y OTRAS CANCIONES (Espasa Calpe, 1995) Lletres de Serrat amb tria i nota de Mario Benedetti. Publicat a Buenos Aires.

EL GUSTO ES NUESTRO: DIARIO DE RUTA (Ediciones B, 1996) Víctor Manuel evoca una gira amb Serrat, Ana Belén i Miguel Ríos.

PALABRAS DE AMOR (Florentinas, 1997) Recull de textos de cançons de Serrat editat a Rosario amb una introducció biogràfica.

SERRAT Y SU ÉPOCA (Aguilar, 1998) Margarita Rivière esbossa un retrat de Serrat i la seva generació.

CANCIONERO (Aguilar, 2000) Tots els textos de les cançons de Serrat. Amb un pròleg d'Antonio Muñoz Molina.

SERRAT I LA SEVA ÈPOCA (Rosa dels Vents, 2003) Traducció del llibre de Rivière, amb un epíleg d'actualització afegit.